

forfagte den Befolknings Sag, hvis Interesser berøres af denne Bane. Nu ser jeg, at han gjør det Omvendte.

Bojfen: Uden at jeg vil blande mig i den Diskussion, som her føres, vil jeg kun bemærke, at den ærede Indenrigsminister vist tog feil, naar han sidst sluttede med at sige, at Rigsdagen eller dette Thing ikke har haft Anledning til at anfæ over Regjeringens Forhold med Hensyn til Benyttelsen af det sjællandske Jernbaneselskabs Reservecapital. Jeg skal blot minde om, hvad der fremkom for 2 Aar siden, da det blev oplyst, at der i det løbende Aar var forbrugt mere af Reservecapitalen, end der var henlagt dertil; medens man skulde stille sig det Maal, at Reservecapitalen skulde komme til at udgjøre en Tiendepart af Anlægskapitalen, var der endnu langt frem til at naae et saadant Maal. Hvorledes det er gaaet siden i de 2 sidste Aar, haves der endnu ingen Oplysninger om; men jeg antager, at der vil blive Leilighed til at indhente saadanne.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at give en Oplysning i Anledning af, hvad det ærede Medlem nu yttrede. Det er jo aldeles ikke nogen Anse imod Anvendelsen af Reservecapitalen, at der et Aar kan blive anvendt mere deraf end der bliver henlagt. Det er klart, at naar Reservecapitalen skal anvendes paa den Maade, hvorom Regjeringen og Thinget en Gang ere bleven enige, kan der godt et Aar blive Tale om deraf at anvende 3—4 Aars Tilskud til delvis Fornyelse. Det er en bekendt Sag, at Jernbaneselskaber, Lokomotiver, Vogne, Broer, som styrte sammen o. s. v., koste mange Penge, og naar der altsaa et Aar skal udredes Penge dertil, er der ikke Tale om, at det kun skulde være et Aars Tilskud, hvorover man skulde kunne disponere, men ifølge de vedtagne Regler tager man Pengene til Fornyerne af Reservecapitalen. Man maa da sørge for i kommende Aar at føre saameget ind igjen i Reservecapitalen, at det passer til, hvad man skal have. Den Anse, at man et enkelt Aar kan komme til at bruge mere, ja meget mere, end der i det Aar er lagt til, er aldrig bleven gjort her, og en saadan vilde Rigsdagens Finantsudvalg heller aldrig have gjort, idet det har givet sin Tilslutning til, at der af Reservecapitalen anvendes Midler til delvise Fornyer. Det er i fuldeste Maal godkjendt, at man, naar Saadant skal gøres, maa være berettiget til af den opsamlende Reservecapital at anvende Saameget, som den delvise Fornyelse koster, men man er forpligtet til i Aarenes Løb lige over for andre saadanne Fornyer, der ligge paa Grændsen af Omdannelse, at vedligeholde Reservecapitalen i en saadan Størrelse, som den lovmedholdelig efter Statuterne skal have. I den Henseende skal jeg tillade mig at oplyse, at Regjeringen netop har indtaget det Standpunkt til

denne Sag, at den vil sørge for, at Reservecapitalen, naar Indløsningsøjeblikket kommer, er en Million; der siges nemlig i Statuterne, at den skal være en Million. Det vilde imidlertid være urimeligt at sørge for at accumulere Reservecapitalen i en stor Part, da man tværtimod maa ønske, at man ved en rimelig Deltagelse med Reservecapitalens Midler i Anlægene kan gjøre en passende Tilstrømning af Kapitaler til det sjællandske Jernbaneselskab mulig, thi Veien til at faae nye Anlæg og til at kunne indbefomme Fordringerne om nye Baner er den, at der er en passende Dividende. Det er altsaa en af de Fordringer, Regjeringen ubetinget i Befolkningens Interesse maa stille, at man ved Tilskud af Reservecapitalen gjør det muligt for Selskabet at bringe nye Anlæg frem. En Anse i saa Henseende er aldrig bleven gjort, og jeg vilde finde det urimeligt, om den nogeninde blev gjort.

Octavius Hansen: Jeg tror ikke, den ærede Minister har Ret i den almindelige Sætning, at det vilde være til Held for nye Foretagender fra det sjællandske Jernbaneselskabs Side, om Dividenden blev stor. (Indenrigsministeren: Jeg sagde passende!) Jo større det sjællandske Jernbaneselskabs Dividende aarlig bliver, desto mere utilføielig vil det nemlig blive til at gjøre nye Anlæg, med mindre det tillades det at optage Prioritetsgjæld, men Optagelse af en saadan vil i sin Tid være dyrere for Staten end Udstedelsen af nye Aktier. Dette følger allerede af den Omstændighed, at Reservecapitalen ikke, som det ærede Medlem fra Nøen (Bojfen) sagde, skulde være 10 pCt. af Anlægskapitalen; jeg tager ikke feil, naar jeg siger, at den skal være 10 pCt. af Aktiekapitalen. Naar vi lade det sjællandske Jernbaneselskab udstede Prioritetsobligationer, begrænse vi altsaa derved Størrelsen af den Reservecapital, som i sin Tid skal tilfalde Staten.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at det dog vilde være meget usandsynligt, at det sjællandske Jernbaneselskab, naar det kun havde en Dividende af 4 pCt., nogeninde skulde komme til at anlægge nye Linier, og jeg er temmelig forfikkret om, at den første Stopper, som denne Sag vilde faae, da vilde komme fra dette ærede Things Side. Man vilde ganske naturligt sige: Selskabet har kun 4 pCt., og dersom det nu anlægges nye lokale Baner et eller andet Sted, komme vi til at betale til det sjællandske Jernbaneselskab, hvad den Rente, dette Anlæg giver, differerer fra de 4 pCt. Om det ærede Medlem maatte af Hensyn til Jernbanerne, vilde stemme for saadanne Anlæg, veed jeg ikke, men det vilde være meget rimeligt, om Thinget sagde: Vent dermed, indtil I faae en saa stor Rente af de Penge, I have anbragt, at I indenfor den kunne komme til at anlægge nye